

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a Mgr.Davida Hipšra v právní věci žalobce: **Přípravný výbor pro uspořádání místního referenda v místě konání Městská část Praha – Velká Chuchle**, zastoupen JUDr.Josefem Novákem, advokátem se sídlem Přemyslovská 2346/11, 130 00 Praha 3 proti žalovanému: **Městská část Praha – Velká Chuchle** se sídlem U Skály 262/2, Praha 5, Velká Chuchle, zastoupen JUDr.Ing.Pavlem Medkem, advokátem se sídlem Bojínkova 1569/3, 198 00 Praha 9 v řízení o návrhu na vyhlášení místního referenda

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal toho, aby soud vyhlásil místní referendum v místě konání Městská část Praha – Velká Chuchle, katastrální území Velká Chuchle a Malá Chuchle s otázkou navrženou k rozhodnutí v místním referendu tohoto znění: „ Souhlasíte s tím, aby Městská část Praha – Velká Chuchle podnikla v samostatné působnosti kroky, zamezující realizaci přemostění přes železniční trať do doby, než nezávislá studie – zpracovaná dle Zadání uvedeného v příloze č. 5 Usnesení zastupitelstva č. 3/2009 ze dne 30.3.2009 – nade vší pochybnost prokáže, že přemostění je pro Velkou Chuchli nezbytně nutné a jeho realizací nedojde k nárůstu dopravy ve Velké a Malé Chuchli ani k negativním dopadům na jejich životní prostředí “ s tím, aby bylo určeno, že místní referendum se bude konat dne 22. ledna 2010 v době od 10. do 22. hodin. Žalobce v podané žalobě uvedl, že podal návrh na uspořádání místního referenda k výše uvedené otázce. Na zasedání dne 21.9.2009 zastupitelstvo městské části odmítlo místní referendum vyhlásit, resp. rozhodlo tak, že neschvaluje vyhlášení místního referenda k předmětné otázce. Žalobce se proto domáhá soudní ochrany podle § 57 odst. 1 písm. b) zákona č. 22/2004 Sb. a § 91a odst. 1 písm. b) soudního řádu správního.

Žalobce má za to, že formulace uvedená v usnesení zastupitelstva, že neschvaluje vyhlášení místního referenda, je porušením zákona č. 22/2004 Sb., o místním referendu, proto

jsou dány podmínky podle § 57 odst. 1 zákona o místním referendu, aby se domáhal soudního přezkumu, když zastupitelstvo kvalifikovaným způsobem nerozhodlo o návrhu na konání místního referenda a nebo rozhodlo o tom, že místní referendum nevyhlásí. Formulace, kterou zastupitelstvo žalovaného použilo, že neschvaluje vyhlášení místního referenda, je porušením zákona, neboť není věcí zastupitelstva žalovaného, aby schvalovalo vyhlášení místního referenda na návrh přípravného výboru ke stanovené otázce, ale aby buď podle § 13 odst. 1 písm. a) nebo písm. b) zákona č. 22/2004 Sb. vyhlásilo místní referendum nebo místní referendum nevyhlásilo. V daném případě byly porušeny oba důvody podle § 13 odst. 1 písm. a) i písm. b) zákona č. 22/2004 a ochrana, které se žalobce domáhá podle § 57 odst. 1 písm. b) zákona č. 22/2004 Sb. o místním referendu je na místě. Žalobce dále uvedl, že v § 6 zákona č. 22/2004 Sb. o místním referendu je stanoveno, že v místním referendu se rozhoduje o věcech, které patří do samostatné působnosti obce, v daném případě městské části. Tomuto ustanovení zadaná otázka zcela odpovídá, neboť se dovolává činnosti orgánů městské části v rámci jejich samostatné působnosti dané jak zákonem o obcích, tak i zákonem o hlavním městě Praze. Ve smyslu § 8 zákona o místním referendu otázka, navržená v místním referendu, byla formulována zcela jednoznačně tak, aby na ni bylo možné odpovědět sloven ano nebo sloven ne. Předběžná otázka byla formulována srozumitelně a určitě. Požadavkům zákona předmětná otázka vyhovuje i proto, že se jasně dovolává konkrétního jednání orgánů městské části v rámci jejich samostatné působnosti. Takto požadované jednání orgánů městské části váže na kumulativní naplnění dvou jasně definovaných podmínek. Těmito podmínkami je jak zpracování nezávislé studie podle Zadání uvedeného v příloze č. 5 Usnesení zastupitelstva č. 3/2009 ze dne 30.3.2009, tak i skutečnost, že tato studie nade vši pochybnost prokáže, že přemostění je pro Velkou Chuchli nezbytné a že jeho realizací nedojde k nárůstu dopravy v dané lokalitě ani k negativním dopadům na životní prostředí. Takto formulovaná otázka je plně v souladu se zákonnými podmínkami, je srozumitelná a je zřejmé, čeho se přípravný výbor v daném místním referendu dovolává a za jakých podmínek. Navržení konání místního referenda bylo zcela v souladu se zákonem, a to včetně položené otázky. Žalobce má za to, že splnil veškeré podmínky stanovené zákonem, k návrhu na uspořádání místního referenda se vyslovil kvalifikovaný počet obyvatel dané Městské části a nejsou zde zákonné překážky proto, aby žalovaný cestou svého zastupitelstva referendum nevyhlásil.

Žalobce dále namítal, že usnesení č. 7/2009 ze dne 21.9.2009 v části 7/6 je do určité míry nesrozumitelné, když sice žalovaná strana dává najevo, že nevyhlásí místní referendum, na druhé straně však dává i možnost pro tvrzení, že o návrhu v kvalifikované podobě nerozhodla. Odůvodnění rozhodnutí zastupitelstva odkazuje na právní názory uvedené v příloze č. 1 a 2 zápisu a je nedostatečně konkrétní a určité, lze mít za to, že důvody mají být obsaženy v předmětném usnesení. Důvody však v daném případě předmětná část usnesení 7/6 ze dne 21.9.2009 neobsahuje, i tyto důvody by měly vést soud k tomu, aby nahradil rozhodnutí žalované a vyhlásil místní referendum k navržené otázce a stanovil termín konání místního referenda, když žalovaná dala jednoznačně najevo, že místní referendum k navržené otázce nevyhlásí a žalobce nemá jinou možnost, jak se uspořádání referenda domoci. Žalobce uvedl, že před sbíráním podpisů občanů na podpisové archy, zkoumající zájem občanů o uspořádání místního referenda k dané otázce, prováděl rozsáhlou informační kampaň a příslušné materiály nechal roznést téměř do všech domácností v předmětné městské části. Poukázal na to, že navržená otázka nebyla ani tak složitá jako u celostátního referenda týkajícího se vstupu ČR do EU v předchozích letech. Dále poukázal na to, že žaloba je podána v zákonem stanovené lhůtě u věcně a místně příslušného soudu.

Dle názoru žalobce rozhodnutí žalovaného ze dne 21.9.2009 buď postrádá jakékoliv odůvodnění odmítnutí vyhlásit místní referendum nebo tyto důvody nejsou v souladu se

zákonem a žalovaný, ať již referendum odmítl vyhlásit nebo se jejím vyhlášením kvalifikovaným způsobem nezabýval, porušil práva žalobce na vyhlášení místního referenda a jsou zde dány jak důvody pro soudní přezkum tohoto rozhodnutí, resp. jeho případné nečinnosti, pokud by byla takto soudem posouzena. Žalobce navrhuje, aby soud ve smyslu ustanovení § 57 odst. 3 zákona č. 22/2004 Sb. svým rozhodnutím nahradil rozhodnutí zastupitelstva Městské části Praha – Velká Chuchle a vyhlásil místní referendum a stanovil termín jeho konání, a to v souladu s ustanovením § 15 citovaného zákona, když doba konání referenda je obvyklou dobou pro páteční termíny konání voleb nebo místních referend.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě k námitce o formálních nedostatcích usnesení zastupitelstva a k formulaci bodu 7/6 usnesení zastupitelstva ze dne 21.9.2009, která není doslovnou citací ustanovení § 13 odst. 1 písm. b) zákona o místním referendu, uvedl, že zákon o místním referendu povinnost použít v textu usnesení doslovnou formulaci příslušného ustanovení neukládá. Ustanovení § 13 zákona o místním referendu umožňuje zastupitelstvu pouze dvě možná rozhodnutí o návrhu na vyhlášení referenda, a to buď pozitivní nebo negativní. Neschválení návrhu tedy není dle názoru žalovaného možno vykládat jinak, než jako rozhodnutí o tom, že zastupitelstvo referendum nevyhlásí. Neopodstatněná jsou i tvrzení žalobce o nedostatečném odůvodnění usnesení. Usnesení zastupitelstva městské části není správním rozhodnutím podle § 67 a následujících správního řádu, odůvodnění není jeho zákonem požadovanou náležitostí. I kdyby soud dospěl k opačnému závěru, nemělo by podle názoru žalovaného relevanci pro posouzení otázky, zda soud vyhlásí referendum na základě uvedeného návrhu, neboť právní režim posuzování návrhu na vyhlášení místního referenda soudem je totožný jako v případě negativního rozhodnutí zastupitelstva o návrhu, tak i případě, že se zastupitelstvo návrhem vůbec nezabývalo. Podle § 8 odst. 3 zákona o místním referendu musí být otázka navržená pro místní referendum jednoznačně položena tak, aby na ni bylo možno odpovědět sloven ano nebo sloven ne. Obsahem požadavku jednoznačnosti je dle názoru žalovaného zároveň i to, aby otázka byla formulována způsobem, zabraňujícím možnému dezinformování osoby hlasující v referendu a nepřipouštěla dvojí možný výklad a nebyla zavádějící. Požadavek jednoznačnosti znění otázky má dvě významné funkce. Jednak je to ochrana občanů před zavádějícím a nejasným formulováním otázek, které by ve svém důsledku mohlo vést ke zneužití institutu místního referenda a k dosažení odlišných cílů, než ke kterým směřovala vůle občanů hlasujícím o referendu, jednak zajištění právní jistoty v tom, k jakému jednání mají mít v důsledku referenda orgány obce podle § 49 zákona o místním referendu zavázány. Okruh povinností vznikajících v důsledku referenda musí být proto nepochybný a nesmí připouštět různé výklady. Žalobcem formulovaná otázka trpí nejednoznačností v několika ohledech. Za prvé by v případě kladného výsledku případného referenda zavazoval orgány obce k podniknutí kroků zamezujících realizaci přemostění přes trať bez určení, zda tyto kroky mají směřovat pouze proti konkrétnímu, v otázce ovšem nespécifikovanému, stavebnímu záměru, nebo jakémukoliv přemostění železniční trati v neurčené budoucnosti. Jazykový výklad navržené otázky by dle názoru odpůrce mohl směřovat k tomu, že výsledek místního referenda by nepředstavoval rozhodnutí o konkrétní věci spadající do samostatné působnosti obce, ale vytvoření obecné normy chování zavazující orgány obce pro neomezený počet případů do budoucna, což dle názoru žalovaného je v rozporu s účelem institutu místního referenda. Bylo by sice možno argumentovat, že nejasnost a nejednoznačnost otázky je v tomto ohledu možná v případě znalosti okolností případu a místních podmínek překlenout výkladem, ovšem dle názoru žalovaného je zde třeba v této souvislosti opakovaně zdůraznit, že výsledek místního referenda nepředstavuje jakousi nezávaznou konzultaci s občany obce, jejichž výsledek orgány obce následně volně vykládají, nýbrž právně závazné projevení vůle občanů, na jejíž jednoznačnost je nutno klást obdobné nároky, jako kupř. na znění výroku soudních rozhodnutí. Podmínku jednoznačnosti by podle

názoru žalovaného splňovala otázka jen tehdy, pokud by byl její význam zřejmý objektivně každé osobě, bez ohledu na její znalosti infrastruktury na území Městské části Praha – Velká Chuchle. Za podstatnější důkaz nejednoznačnosti položené otázky považuje žalovaný formulaci podmínek, na něž by v případě kladného rozhodnutí místního referenda byly povinnosti orgánů žalovaného vázány. Povinnost podniknout v otázce uvedené kroky by dle navrženého znění otázky trvala do okamžiku: „než nezávislá studie – zpracovaná dle Zadání uvedeného v příloze č. 5 Usnesení zastupitelstva č. 3/2009 ze dne 30.3.2009 – nadě vší pochybnost prokáže, že přemostění je pro Velkou Chuchli nezbytně nutné a jeho realizaci nedojde k nárůstu dopravy ve Velké a Malé Chuchli ani k negativním dopadům na jejich životní prostředí“. Tato formulace dle názoru žalovaného činí povinnosti orgánu obce závislé nikoliv přímo na výsledku referenda, ani na obsahu uvedené studie, nýbrž až na subjektivním posouzení otázky, co ze studie nadě vší pochybnost vyplývá, resp. co nadě vší pochybnost studie prokazuje. Otázka formulovaná žalobcem obsahuje vágní a subjektivně zabarvené pojmy jako „nadě vší pochybnost“, „nezbytně nutné“ či „negativní dopady“. Pokud by bylo žalovanému soudem uloženo vyhlásit místní referendum a v případě jeho kladného výsledku postupovat podle navrhovaného znění otázky, nevěděl by příslušný orgán žalovaného, do jaké míry má být význam těchto pojmů naplněn. Jinými slovy, záviselo by to na subjektivním uvážení příslušného orgánu žalovaného coby vykonavatele vůle občanů projevené prostřednictvím místního referenda, jakým způsobem a v jakém rozsahu takovou vůli svým jednáním naplní. Takový postup však žalovaný považuje za zcela rozporný s účelem zákona o místním referendu a principem právního nástroje, který je předmětem jeho úpravy. Dle názoru žalovaného žádná studie, má-li být odborným posouzením konkrétního záměru podle objektivních kritérií, nemůže zodpovědět otázku, zda je jakýkoliv zkoumaný záměr nezbytně nutný. Studie může pouze popsat a vyhodnotit přínosy a náklady zkoumaného řešení podle předem stanovených kritérií a ve vztahu k jasně definovaným cílům. Studie sama o sobě nemůže stanovit prioritu cílů či různých, často se do jisté míry vzájemně odporujících, zájmů. Výsledek hodnocení závěrů studie by byl tedy vždy závislý na tom, ve vztahu k jakému konkrétnímu cíli a podle jakých kritérií by byla otázka existence „nezbytné nutnosti“ posuzována. Protože otázka uvedená v návrhu žádný konkrétní cíl nestanoví, ponechává fakticky volbu cíle (účelu) na osobě provádějící interpretaci výsledků studie. Navrhovaná otázka je tedy již z povahy věci zcela nejednoznačná a tím i nezpůsobilá být předmětem místního referenda. Dále poukázal na to, že zadání uvedené v příloze č. 5 usnesení zastupitelstva č. 3/2009 neobsahuje žádnou zmínku o tom, že by studie vypracovaná na jeho základě měla posuzovat dopady přemostění přes železniční trať na životní prostředí. Otázka formulovaná žalobcem, vzbuzující dojem, že obsahem studie by bylo posouzení dopadu přemostění na životní prostředí, je zjevně zavádějící a směřuje k dezinformování osob hlasujících v případném referendu. Není jasné, jak by studie měla splnit podmínku „nezávislosti“ stanovenou v předmětné otázce, když ze zadání uvedeného v příloze č. 5 usnesení zastupitelstva č. 3/2009 vyplývá, že součástí prací prováděných zhotovitelem studie by bylo rovněž zapracování připomínek objednatele. Obsah studie bude do jisté míry závislý na požadavcích objednatele. Studie by zaručovala nezávislost tehdy, pokud by byla vypracována ve formě znaleckého posudku. Takovou formu však zadání nemá. Pokud žalobce zmiňuje, že navržená otázka není tak složitá jako u celostátního referenda týkajícího se vstupu ČR do EU v předchozích letech, žalovaný uvádí, že uvedená otázka „souhlasíte, aby se Česká republika stala podle smlouvy o přistoupení České republiky k Evropské unii členskými státy Evropské unie“ byla jednoznačná a nepodmíněná, nemohla při kladném výsledku vyvolat žádnou pochybnost o právních následcích. Dle názoru žalovaného kladný výsledek případného referenda o otázce formulované žalobcem by nepředstavoval podklad pro jednoznačné posouzení, jaké konkrétní povinnosti pro orgány žalovaného z výsledku referenda vyplývají. Otázka je zavádějící, je způsobilá navodit mylný dojem, že v ní zmíněná

nezávislá studie je způsobilá sama o sobě obsahovat závěr o tom, zda přemostění železniční trati je nezbytně nutné či nikoliv. Otázka je zavádějící i proto, že vyvolává mylný dojem, že studie zpracovaná na základě zadání by posuzovala vliv přemostění na životní prostředí a že bude ve všech ohledech nezávislá na objednateli. Vyhlášení referenda podle požadovaného návrhu by představovalo riziko nastolení právní nejistoty o povinnosti orgánů žalovaného a v konečném důsledku i zpochybnění funkce místního referenda. Žalovaný navrhl zamítnutí podané žaloby.

Žalobce se podanou žalobou domáhá u soudu ochrany ve věcech místního referenda podle § 91a odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Podle uvedeného právního ustanovení se návrhem u soudu lze za podmínek stanovených zvláštním zákonem domáhat vyhlášení místního referenda. Zvláštním zákonem je zákon č. 22/2004 Sb., o místním referendu a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o místním referendu“). Podle § 57 odst. 1 písm. b) zákona o místním referendu má přípravný výbor právo domáhat se ochrany u soudu podle soudního řádu správního tehdy, jestliže zastupitelstvo obce nebo zastupitelstvo statutárního města nerozhodlo o návrhu přípravného výboru podle § 13 odst. 1 písm. a) nebo rozhodlo o tom, že místní referendum nevyhlásí podle § 13 odst. 1 písm. b) zákona. Podle § 57 odst. 2 písm. b) zákona o místním referendu je třeba podat návrh nejpozději do 20 dnů od jednání zastupitelstva obce nebo zastupitelstva statutárního města, kde měl být návrh přípravného výboru projednán, nebo od jednání zastupitelstva obce nebo zastupitelstva statutárního města, na kterém toto zastupitelstvo rozhodlo, že místní referendum nevyhlásí. Podle § 57 odst. 3 zákona o místním referendu rozhodnutí soudu o návrhu podle odst. 1 písm. b) nahrazuje rozhodnutí zastupitelstva obce nebo zastupitelstva statutárního města.

Podle § 6 zákona o místním referendu se v místním referendu rozhoduje o věcech, které patří do samostatné působnosti obce nebo statutárního města. Podle § 13 odst. 1 zastupitelstvo obce nebo zastupitelstvo statutárního města na svém nejbližším zasedání usnesením rozhodne o vyhlášení místního referenda, jestliže lze o navržené otázce místní referendum konat a zároveň stanoví den jeho konání (písm. a) tohoto ustanovení), nebo rozhodne o tom, že místní referendum nevyhlásí, jestliže o navržené otázce nelze místní referendum konat (písm. b) uvedeného právního ustanovení). Důvody, kdy nelze místní referendum konat jsou pak stanoveny v ustanovení § 7 zákona o místním referendu.

Z ustanovení § 57 odst. 3 zákona o místním referendu vyplývá, že rozhodnutí soudu o návrhu podaném podle § 57 odst. 1 písm. b) tohoto zákona nahrazuje rozhodnutí zastupitelstva obce nebo zastupitelstva statutárního města. Soud se proto zabýval otázkou, zda jsou splněny zákonem stanovené podmínky pro to, aby místní referendum o návrhu žalobce bylo vyhlášeno.

Z návrhu žalobce na vyhlášení místního referenda vyplývá, že referendum se mělo konat o otázce: „Souhlasíte s tím, aby Městská část Praha – Velká Chuchle podnikla v samostatné působnosti kroky zamezující realizaci přemostění přes železniční trať do doby, než nezávislá studie – zpracovaná podle Zadání uvedeného v příloze č. 5 Usnesení zastupitelstva č. 3/2009 ze dne 30.3.2009 – nade vší pochybnost prokáže, že přemostění je pro Velkou Chuchli nezbytně nutné a jeho realizací nedojde k nárůstu dopravy ve Velké a Malé Chuchli ani k negativním dopadům na jejich životní prostředí?“. Podaný návrh byl odůvodněn tím, že na základě vypracované studie bude možno kvalifikovaně rozhodnout o realizaci dopravního řešení vedoucího ke zklidnění a omezení tranzitní automobilové dopravy

ve Velké a Malé Chuchli a o tom, zda je nutné realizovat mimoúrovňové křížení železniční trati.

Při posuzování otázky, zda jsou splněny podmínky pro vyhlášení referenda o výšce uvedené otázky či zda jsou dány důvody stanovené zákonem pro to, že místní referendum nelze konat, vycházel soud ze znění ustanovení § 7 zákona o místním referendu. Je zřejmé, že v dané věci nepřicházelo v úvahu posouzení důvodů uvedených v ustanovení § 7 písm. a), písm. b), písm. c), písm. f), písm. g), písm. h).

Dle názoru soudu není dána ani výluka konání místního referenda uvedená v § 7 písm. e) zákona o místním referendu, podle něhož nelze místní referendum konat v případech, kdy se o položené otázce rozhoduje ve zvláštním řízení. Je zřejmé, že o stavbě přemostění přes železniční trať je či bude rozhodováno ve stavebním, t.j. zvláštním, řízení podle stavebního zákona (zákon č. 183/2006 Sb.), podle něhož orgány obcí, krajů, popř. jiné orgány navíc rozhodují ve většině případů v přenesené působnosti. V této věci bylo dotazem u žalovaného zjištěno, že na předmětnou stavbu přemostění železniční tratě bylo vydáno Městským úřadem Radotín jako příslušným stavebním úřadem rozhodnutí o umístění stavby dne 16.7.2007, které nabylo právní moci dne 4.7.2008 poté, kdy Magistrát hl.m. Prahy jako odvolací orgán rozhodnutí o umístění této stavby potvrdil. Žádost o vydání stavebního povolení nebyla dosud podána. Je tedy zřejmé, že o otázce přemostění železniční tratě žádné zvláštní řízení neprobíhá. Lze sice předpokládat, že zvláštní řízení probíhat bude, bude-li podána žádost o vydání stavebního povolení, to však není na překážku pro to, aby se místní referendum, při splnění podmínek stanovených zákonem o místním referendu, konalo. Zde soud vycházel z právního názoru, který vyjádřil Ústavní soud ve svém rozhodnutí ze dne 13.3.2007 sp.zn. I. ÚS 101/05, v němž vyjádřil, že konání místního referenda nemůže bránit skutečnost, že určitá věc je či bude předmětem správního řízení konaného v přenesené působnosti. To samozřejmě platí za situace, kdy otázka, která má být předmětem hlasování v místním referendu se týká samostatné působnosti obce nebo statutárního města (§ 6 zákona o místním referendu) a jsou splněny všechny podmínky uvedeným zákonem stanovené.

Soud se dále zabýval otázkou, zda vyhlášení referenda nebrání důvody, jež jsou uvedeny v ustanovení § 7 písm. d) zákona o místním referendu, podle něhož nelze místní referendum konat, jestliže by otázka položená v místním referendu byla v rozporu s právními předpisy nebo jestliže by rozhodnutí v místním referendu mohlo být v rozporu s právními předpisy. Soud po posouzení věci dospěl k závěru, že místní referendum nelze konat proto, protože by rozhodnutí v místním referendu mohlo být v rozporu s právními předpisy.

Z § 49 zákona o místním referendu vyplývá, že rozhodnutí o místním referendu je pro zastupitelstvo obce, zastupitelstvo statutárního města, orgány obce a statutárního města závazné. To znamená, že orgány obce musí jednat podle toho, jak bylo v místním referendu rozhodnuto. V daném případě předmětem místního referenda měla být otázka: „Souhlasíte s tím, aby Městská část Praha – Velká Chuchle podnikla v samostatné působnosti kroky zamezující realizaci přemostění přes železniční trať do doby, než nezávislá studie – zpracovaná podle Zadání uvedeného v příloze č. 5 Usnesení zastupitelstva č. 3/2009 ze dne 30.3.2009 – nade vši pochybnost prokáže, že přemostění je pro Velkou Chuchli nezbytně nutné a jeho realizaci nedojde k nárůstu dopravy ve Velké a Malé Chuchli ani k negativním dopadům na jejich životní prostředí?“ Ze znění této otázky vyplývá, že byl uplatněn požadavek, aby Městská část Praha – Velká Chuchle podnikla v samostatné působnosti kroky zamezující realizaci přemostění přes železniční trať mj. za podmínky (do doby), že nezávislá studie nade vši pochybnost prokáže, že přemostění je pro Velkou Chuchli nezbytně nutné....

Současně navržená otázka ve vztahu k požadované nezávislé studii odkazuje na : „ ..Zadání uvedené v příloze č. 5 Usnesení zastupitelstva č. 3/2009 ze dne 30.3.2009“. Z uvedeného zadání, které tvoří přílohu č. 5 usnesení č. 3/2009 ze dne 30.3.2009 však nevyplývá, že by měla být posuzována otázka k prokázání, že je přemostění železniční tratě nezbytně nutné, a již vůbec nepožaduje, aby studie řešila otázku, že závěry jsou zjištěny nade vší pochybnost. Ze zadání studie (dopravní studie zklidnění automobilové dopravy a omezení tranzitní automobilové dopravy v městské části) je patno, že cílem studie je zjištění zatíženosti průjezdní automobilové dopravy na celkové dopravní zátěži ve Velké Chuchli a návržení variant řešení vyloučení průjezdní dopravy s posouzením vlivu na dopravní zatížení okolních komunikací, posouzení průjezdnosti železničního přejezdu pro automobilovou dopravu a posouzení nárůstu tranzitní dopravy ze Slivence v případě zřízení mimoúrovňového křížení tratě Českých drah. Z obsahu tohoto zadání vyplývá, že předmětem studie mělo být posouzení dopravní zátěže Velké Chuchle, a to zejména s přihlédnutím k tranzitní dopravě s tím, že měl být posouzen současný a výhledový stav jak automobilové dopravy, tak dopravy železniční. Z uvedeného zadání rozhodně nevyplývá, že by předmětem studie mělo být posouzení otázky, zda přemostění pro Velkou Chuchli je nezbytně nutné, jak je formulována navrhovaná otázka, jež měla být předmětem místního referenda. K tomu je třeba konstatovat, že pokud by byla zpracována studie dopravního zatížení s možnými variantami řešení, lze si jen obtížně představit situaci, že by zpracovatel takovéto studie dospěl k závěru, že přemostění železniční tratě je či není nezbytně nutné, a to takovým způsobem, že by to bylo prokázáno nade vší pochybnost. Tím se stává podmínka, kterou žalobci formulovali v předmětné otázce, podmínkou nerealizovatelnou, resp. podmínkou, která by musela nutně ovlivnit obsah zadání studie, neboť by v ní muselo být stanoveno, že má být zpracována taková studie, která nade vší pochybnost prokáže nezbytnou nutnost přemostění přes železniční trať. To by v konečných důsledcích znamenalo, že by žalovaná městská část musela zadat zpracování studie nikoli podle zadání uvedeného v příloze č. 5 usnesení zastupitelstva č. 3/2009 ze dne 30.3.2009, neboť zadání se o těchto otázkách vůbec nezmiňuje. Obdobně to platí ve vztahu k posouzení dopadů na životní prostředí, neboť o vlivu na životní prostředí zadání studie vůbec nehovoří.

Je nutno konstatovat, že předmětná otázka, jež měla být předmětem místního referenda, je vnitřně rozporná, neboť na jedné straně se dovolává zadání studie uvedené v příloze č. 5 usnesení zastupitelstva č. 3/2009 ze dne 30.3.2009, současně však formuluje obsah požadované nezávislé studie odlišně od uvedeného zadání. Pokud by byla městská část rozhodnutím v místním referendu o předmětné otázce zavázána k tomu, aby podnikla v samostatné působnosti kroky zamezující realizaci přemostění přes železniční trať do doby, než nezávislá studie prokáže v uvedené otázce formulované požadavky, byla by povinna tyto kroky činit po dobu časově neomezenou, neboť studie, která dle znění otázky má být zpracována podle zadání uvedeného v příloze č. 5 usnesení zastupitelstva č. 3/2009 ze dne 30.3.2009, by na v otázce formulované požadavky odpovědět nemohla, protože zadání studie se těmito otázkami (tj. otázkami prokázat nezbytnou nutnost přemostění železniční tratě a posouzení vlivu na životní prostředí) vůbec nezabývá. Vnitřní rozpornost předmětné otázky je způsobena nejen tím, že postup městské části v samostatné působnosti má být vázán na zodpovězení otázek, resp. splnění podmínek, kterými se zadání studie vůbec nezabývá, ale také tím, že zadání studie (příloha č. 5 usnesení zastupitelstva č. 3/2009) nebylo na třetím zasedání zastupitelstva Městské části Praha – Velká Chuchle, které se konalo dne 30.3.2009, schváleno. Je tedy zřejmé, že činnost městské části by formulací otázky, jež by měla být předmětem místního referenda, byla podmíněna skutečnostmi, které nelze splnit, neboť studie zpracovaná podle zadání (příloha č. 5 usnesení zastupitelstva č. 3/2009) na podmínky v otázce uvedené reagovat nemůže. To by ve svém důsledku znamenalo, že by městská část buď

musela zadat zpracování zcela odlišné studie o dopravním zatížení předmětné lokality, tedy odlišné od zadání studie, které je v příloze č. 5 uvedeného usnesení uvedeno, nebo by se musela na svém zasedání znovu zabývat zadáním studie, jež tvoří přílohu č. 5 usnesení č. 3/2009 a musela by rozhodnout kladně. Případný kladný výsledek místního referenda by tedy městskou část zavazoval k činnosti, která není předmětem otázky navržené v požadovaném místním referendu.

Z výše uvedených důvodů má soud za to, že by případné rozhodnutí v místním referendu mohlo být v rozporu s právními předpisy, neboť činnost žalované městské části v samostatné působnosti ve vztahu k zvažovanému přemostění přes železniční trať vázalo na nespílitelnou podmínku, což by ve svém důsledku znamenalo, že městská část by nemohla plnit své povinnosti vyplývající z ustanovení § 2 zákona č. 131/2000 Sb. o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož je městská část povinna pečovat o všestranný rozvoj svého území a o potřeby svých občanů. Stejně tak by byla omezena ve své činnosti, která je uvedena např. v ustanovení § 18 odst. 1 písm. a) zákona o hlavním městě Praze, povinnosti schvalovat program rozvoje městské části.

Žalobce v podané žalobě namítal, že formulace v usnesení žalovaného, kterým bylo rozhodnuto že zastupitelstvo neschvaluje vyhlášení místního referenda, je porušením zákona o místním referendu a jsou zde dány podmínky pro to, aby se domáhal soudního přezkumu tohoto rozhodnutí podle § 57 odst. 1 písm. b) zákona o místním referendu, neboť zastupitelstvo žalovaného buď kvalifikovaným způsobem nerozhodlo o návrhu na konání místního referenda anebo rozhodlo o tom, že místní referendum nevyhlásí. Není věci zastupitelstva, aby schvalovalo vyhlášení místního referenda na návrh přípravného výboru ke stanovené otázce, ale aby buď místní referendum vyhlásilo anebo místní referendum nevyhlásilo s tím, že v daném případě byly porušeny oba důvody podle § 13 odst. 1 písm. a) i písm. b) zákona o místním referendu. K uvedeným námitkám je nutno konstatovat, že z usnesení č. 7/2009 ze 7. zasedání zastupitelstva Městské části Praha – Velká Chuchle, konaného dne 21.9.2009 pod bodem 7/6, vyplývá, že zastupitelstvo rozhodlo tak, že neschvaluje vyhlášení místního referenda na návrh přípravného výboru k výše uvedené otázce s tím, že právní názory ke znění otázky jsou v příloze č. 1 a 2 zápisu ze zasedání ZMČ 7/2009. Lze přisvědčit žalobci v tom, že formulace usnesení není shodná se zněním ustanovení § 13 odst. 1 písm. a) či písm. b) zákona o místním referendu, podle nichž zastupitelstvo obce nebo zastupitelstvo statutárního orgánu rozhodne buď o vyhlášení místního referenda nebo o tom, že místní referendum nevyhlásí. Z formulace bodu 7/6 usnesení zastupitelstva č. 7/2009 Sb. je dle názoru soudu zcela nepochybně zřejmé, že zastupitelstvo o návrhu rozhodlo, a to tak, že „neschvaluje vyhlášení místního referenda...“. Z této formulace je zřejmé, že zastupitelstvo žalovaného dospělo k závěru, že místní referendum nevyhlásí. Odlišná formulace znění usnesení „neschvaluje vyhlášení“ oproti zákonnému znění příslušného právního ustanovení „nevyhlásí“ nemá žádné právní důsledky, když je zcela nepochybně zřejmé, že zastupitelstvo o návrhu přípravného výboru k předmětné otázce rozhodlo negativně, tedy rozhodlo o tom, že místní referendum nevyhlásí. Z uvedeného znění usnesení zastupitelstva žalovaného nelze dovodit, že by zastupitelstvo o návrhu přípravného výboru nerozhodlo a bylo nečinné, naopak je zřejmé, že rozhodnutí bylo vydáno, a to rozhodnutí negativní. Soud nezpochybnuje oprávnění žalobce domáhat se soudní ochrany podle § 57 odst. 1 písm. b) zákona o místním referendu.

Žalobce dále v podané žalobě odkázal na ustanovení § 6 a § 8 zákona o místním referendu s tím, že navržená otázka k místnímu referendu byla formulována zcela jednoznačně tak, aby na ni bylo možné odpovědět slovem „ano“ nebo slovem „ne“, a otázka

do místního referenda vyhovuje i proto, že se zcela jasně dovolává konkrétního jednání orgánů městské části v rámci jejich samostatné působnosti s tím, že formulovaná otázka je plně v souladu se zákonnými podmínkami, je srozumitelná a je nade vší pochybnost, čeho se žalobce v místním referendu dovolává a za jakých podmínek. Žalobci lze přisvědčit v tom, že navržená otázka k místnímu referendu byla formulována tak, že na ni bylo možno odpovědět buď „ano“ nebo „ne“. Stanovisko žalobce o tom, že předmětná otázka se zcela jasně dovolává konkrétního jednání orgánů městské části v rámci jejich samostatné působnosti, soud však nesdílí, stejně tak nesdílí stanovisko žalobce, že formulovaná otázka je v souladu se zákonnými podmínkami. Samotná skutečnost, že na otázku lze odpovědět jednoznačně, a to buď „ano“ nebo „ne“, neznamená, že otázka do místního referenda je otázkou jasnou a srozumitelnou. Jak již bylo výše uvedeno, soud dospěl k závěru, že otázka je nejasná, vnitřně rozporná a ve svých důsledcích by znamenala možnost, že rozhodnutí v místním referendu bylo v rozporu s právními předpisy.

Žalobce dále v podané žalobě poukázal na to, že usnesení zastupitelstva žalovaného ze dne 21.9.2009 č. 7/2009 je v části 7/6 do určité míry nesrozumitelné, když žalovaný sice dává najevo, že nevyhlásí místní referendum, na druhé straně však dává i možnost pro tvrzení, že o takovémto návrhu v kvalifikované podobě nerozhodl. Odůvodnění rozhodnutí je nekonkrétní a neurčité, když odkazuje na právní názory uvedené v příloze č. 1 a 2 zápisu. K těmto námitkám soud uvádí, že má za to, že usnesení, kterým bylo vysloveno, že se neschvaluje vyhlášení místního referenda, je jasné a konkrétní, soud má za to, že bylo zcela nesporně rozhodnuto o tom, že zastupitelstvo místní referendum nevyhlásí. Jak již bylo uvedeno výše, samotná formulace usnesení, jež je odlišná od výslovného znění ustanovení § 13 zákona o místním referendu, neznamená, že by nebylo zřejmé, jakým způsobem o návrhu přípravného výboru na vyhlášení místního referenda bylo rozhodnuto. Soud nesdílí názor žalobce o tom, že je zde dána i možnost pro tvrzení, že o návrhu přípravného výboru nebylo v kvalifikované podobě rozhodnuto, resp. že nebylo rozhodnuto, neboť má za to, že z usnesení zastupitelstva městské části je zřejmé, že bylo o návrhu přípravného výboru rozhodnuto negativně. Určitou opodstatněnost lze přiznat námitce žalobce o tom, že nejsou v předmětném usnesení obsaženy důvody rozhodnutí, a to zejména za situace, kdy je odkazováno na přílohy č. 1 a č. 2 zápisu, ze kterých je patrné, že stanoviska, která jsou v těchto přílohách obsažena, jsou rozdílná. Nelze však souhlasit se žalobcem v tom, že nedostatky důvodů, resp. odůvodnění, rozhodnutí o nevyhlášení místního referenda, by měly nutně soud vést k tomu, aby o návrhu přípravného výboru rozhodl kladně a místní referendum k navržené otázce vyhlásil a stanovil termín konání tohoto místního referenda. Je nutno konstatovat, že postavení soudu v řízeních o žalobách na ochranu ve věcech místního referenda upravených v § 91a až § 93 s.ř.s. je odlišné od postavení soudu v případech, kdy projednává žalobu, na jejímž základě přezkoumává soud rozhodnutí správních orgánů podle § 65 až § 78 s.ř.s.. V řízení o žalobě na ochranu ve věcech místního referenda soud nepřezkoumává rozhodnutí zastupitelstva příslušné obce (městské části), nýbrž se zabývá otázkou, zda v případě negativního rozhodnutí či v případě nevydání rozhodnutí ze strany orgánů obce o návrhu na vyhlášení místního referenda, jsou či nejsou splněny podmínky pro vyhlášení místního referenda. Tomu ostatně koresponduje oprávnění navrhovatele (přípravného výboru) domáhat se u soudu nikoli přezkoumání rozhodnutí o návrhu na vyhlášení místního referenda, nýbrž oprávnění domáhat se vyhlášení místního referenda přímo (§ 91a odst. 1 písm. b) s.ř.s.). Tomu ostatně koresponduje i ustanovení § 57 odst. 3 zákona o místním referendu, z něhož vyplývá, že soud se nezabývá přezkoumáním rozhodnutí o nevyhlášení místního referenda, nýbrž svým rozhodnutím rozhodnutí zastupitelstva obce či statutárního města nahrazuje. Z tohoto důvodu soud také nepřistoupil k tomu, aby rozhodnutí zastupitelstva žalovaného ze dne 21.9.2009 pod bodem 7/6 usnesení č.

7/2009 přezkoumával, naopak soud se zabýval otázkou, zda jsou splněny zákonem stanovené podmínky a předpoklady pro to, aby místní referendum tak, jak žalobce požadoval, vyhlásil.

Vzhledem k tomu, že soud dospěl k závěru, že nejsou splněny podmínky pro to, aby rozhodl o vyhlášení místního referenda a tedy dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, za analogického použití ustanovení § 78 odst. 7, § 81 odst. 3 a § 87 odst. 3 s.ř.s. rozhodl tak, že žalobu zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 93 odst. 4 s.ř.s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Podle § 104 odst. 1 s.ř.s. není kasační stížnost přípustná.

V Praze dne 6. listopadu 2009

JUDr. Hana Veberová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Kotlanová

1111

